

Από πού προέρχεται η κατάκριση; (Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Κανένας, νομίζω, από όσους σκέπτονται σωστά, δεν θα φέρει αντίρρηση, ότι η καταλαλιά γεννιέται από το μίσος και τη μνησικακία.

Καταλαλιά σημαίνει, γέννημα του μίσους, λεπτή αρρώστια, αλλά και παχιά· παχιά βδέλλα, κρυμμένη και αφανής, που ρουφάει και εξαφανίζει το αίμα της αγάπης. Σημαίνει υποκρισία αγάπης, πρόξενος της ακαθαρσίας, αιτία του βάρους της καρδιάς, εξαφάνιση της αγνότητας.

Όπως ακριβώς υπάρχουν κοπέλες που διαπράττουν τα κακά χωρίς να κοκκινίζουν από ντροπή, κι άλλες που φαίνονται βέβαια πολύ ντροπαλές αλλά πράττουν στα κρυφά χειρότερα από τις προηγούμενες, το ίδιο μπορούμε να δούμε και σχετικά με τα πάθη της ατιμίας. Πάθη όμοια με τις κοπέλες αυτές είναι η υποκρισία, η πονηριά, η λύπη, η μνησικακία, η καταλαλιά της καρδιάς. Άλλη εντύπωση δημιουργούν εξωτερικά, και άλλος είναι ο στόχος τους.

Άκουσα κάποιους να καταλαλούν και τους επέπληξα. Και οι εργάτες αυτοί του κακού θέλοντας να δικαιολογηθούν αποκρίθηκαν και μου είπαν, ότι αυτό το κάνουν από αγάπη και ενδιαφέρον προς εκείνον που κατέκριναν! Κι' εγώ τους είπα· «Αφήστε κατά μέρος την αγάπη αυτού του είδους, για να μη διαψευσθεί εκείνος που είπε: «Εκείνον που κακολογούσε κρυφά τον πλησίον του, αυτόν εγώ τον καταδίωκα» (Ψαλμ. 100, 5). Εάν λέγεις ότι τον αγαπάς τον πλησίον σου, να προσεύχεσαι γι' αυτόν κρυφά, και όχι να τον κακολογείς. Γιατί αυτός ο τρόπος της αγάπης είναι αποδεκτός από τον Κύριο».

Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης, Κλίμαξ, Λόγος Ι΄, «Περί καταλαλιάς»)

επιμέλεια: Αλέκος Χριστοδούλου.